

odmori čital zato, ker doma za to ni bilo vedno časa. Toda iz šole grede in doma na paši sem čutil vso pravico do igranja in neumnosti, ki jih počno drugi. Največkrat smo se samo igrali, in to ni bilo nič čudnega. Včasih pa smo počenjali tudi prav nevarne reči. Pokanje s karbidnimi škatlami na primer že ni bilo za nas nič več posebnega. Skrita želja vsakega izmed nas je bila prava pištolica, ki si jo lahko nenadno vzel iz žepa in ustrelil v zrak ali kamor koli ter s tem presenetil tovariša.

Take pištolice jaz še vedno nisem imel, čeprav sem skrbno hranil vsak dinar, ki mi ga je dal kak stric ali teta. Pogosto se je moja hranilnica izpraznila, kadar je mama potrebovala denar za sol in petrolej ali pa oče za tobak. Vedno sem bil ponosen, da sem lahko prispeval iz svojega, čeprav sem se v začetku včasih branil. Sicer pa je bilo pri naši hiši večkrat tako, da smo morali v stiski pomagati otroci s svojimi prihranki.

Takrat sem skoraj že imel dovolj denarja, da si tudi jaz kupim pištolico. Nestrpno sem pričakoval obiskov, ker sem vedel, da bi takrat spet priletel kak dinar v mojo hranilnico. Pa ni bilo nikogar.

Samo en dinar mi je manjkal. En sam dinar, prav toliko, kot je stal svinčnik. Čudno, kadar sem se spomnil dinarja, mi je prišel na misel tudi svinčnik. In če sem pomislil na svinčnik, se je pridružila še misel na dinar. In na pištolico!

»Dinar — svinčnik — pištolica in svinčnik — dinar — pištolica,« tako se je ponavljalo ves čas kosila v moji glavi. Po kosilu, ko se je oče že odpravljaj nazaj na delo, pa je nenadoma prišlo, kakor da bi mi sam hudič, v katerega smo otroci živo verovali, zašepetal na uho:

»Reci očetu, da potrebuješ dinar za svinčnik!«

Doma nam niso radi dajali denarja za svinčnike in druge šolske potrebščine, že iz preprostega razloga, ker je dinarjev vedno zelo primanjkovalo pri hiši. Mati je skrbno zbirala jajca za sol, petrolej in vžigalice, dostikrat pa je morala dajati

celo očetu za tobak. Prav tako so doma vedeli, da dobivamo zvezke in svinčnike v šoli.

Kljub temu sem tedaj le izdaval:

»Ata, dajte mi dinar za svinčnik!«

In čudno. Oče se je nenadoma obrnil od vrat, ki jih je že mislil odpreti, ter stopil k svoji skrinji.

»Že tako sem te mislil poslati po tobak. No, pa si kupi še svinčnik,« je rekel, odprl skrinjo in mi dal denar.

Ko sem odhajal v trgovino, sem se čudil, kako da se ni oče nič obotavljal. Mogoče je slišal v šoli, da sem dober učenec in mu je gódílo, da je gospodična bolj naklonjena njegovemu sinku kot drugim otrokom. Mogoče pa je bil samo dobre volje. In slučajno je bilo v njegovi skrinji nekaj več dinarjev kot po navadi.

Še večja uganka pa sem se zdel sam sebi. Nič preveč težko se mi ni bilo zlagati. Imel sem svinčnik in dinar in oboje me je spravilo v tako dobro voljo, da sem si med hojo celo žvižgal.

Seveda nisem kupil svinčnika, ampak pištolico, za kar sem že poprej spraznil svojo hranilnico. Ker mi je ostalo še nekaj drobiža, sem kupil pri trgovcu tudi troje kroglic — »kapseljnov«, kakor smo jim rekli otroci.

Domov sem se vrnil še boljše volje. Slaba vest se ni prav nič vtikala v moje veselje in vse je bilo v najlepšem redu. Že sem si predstavljal, kako bo jutri, ko bom iz šole grede presenetil svoje tovariše.

Toda moje veselje je bilo kratkotrajno. Brž ko sem stopil v vežo, mi je prišel oče naproti.

»No, si kupil?« me je vprašal.

Dal sem mu tobak in drobiž, nato pa skušal smukniti mimo njega v hišo.

»Kaj pa svinčnik? Si ga kupil?« me je spet mirno vprašal.

Postalo mi je vroče, megla se mi je pričela delati pred očmi in ko sem odprl usta, nisem mogel odgovoriti. Izdaval

sem nekaj iz sebe kakor »da« in hotel spet mimo očeta. Tedaj me je rahlo prijel za ramo.

»Torej nisi kupil svinčnika?« me je začudeno vprašal.

Pogledal sem ga, v tem pa so se mi že zasolzile oči. Nekaj se je premaknilo v meni, nekaj, česar poprej še nisem poznal. Bila je zavest nepopravljive krivde, zavest, da sem ogoljufal očeta, zavest strtega ponosa.

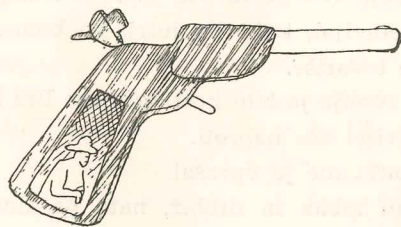
Čutil sem, da moram povedati resnico, pa naj se zgodi kar koli, naj me ubijejo ali zapodijo. Bal sem se samo tega, da me ne bi pomilovalno gledali in me zasramovali, čeprav bi me po pravici.

Ko sem očetu izpovedal svoj greh, mi je odleglo, čeprav še ni prišlo tisto, kar sem pričakoval.

Prišlo pa je še dosti hujše od pričakovanega.

»Ni mi žal za dinar,« je pričel oče, »žal mi je za tebe, ker nisi tak, za kakršnega smo te imeli. Bilo bi bolje, da bi bil po resnici povedal, za kaj potrebuješ dinar, četudi bi ti ga potem najbrž ne bi bil dal. Na, tu imaš še en dinar in si kupi »kapseljnov«, toda bodi pošten. Zaradi tvoje laži mi je bolj hudo, kakor če bi nam bila to uro hiša pogorela.«

Tako nekako mi je govoril in vsaka beseda je bila hujša od vsega hudega, kar sem do takrat skusil v svojem življenju.

Krivica

NAŠ OČE je skrbno negoval domači sadovnjak. Vsako leto je sadil nove jablane in kadar koli je imel čas, je pohajal med njimi, jih ogledoval, privezoval in obrezoval. Včasih je izgledalo, da ga nobena stvar na svetu bolj ne zanima kot mlada drevesa. Tudi je nas otroke vselej navajal k temu, da smo jih hodili zalivat z gnojnico.

»Da, da, otroci,« nam je prigovarjal, »stara drevesa hirajo in vzgojiti je treba nova, če hočemo, da bo kaj sadja pri hiši.«

Kar je govoril, je bilo res. Stare jablane okrog hiše so slabo rodile. Drevesa so se sušila in ker smo jih vsako pomlad obrezovali, so štrlele ponekod v zrak le še žalostne rogovile. V stari jablani pred hišo je gnezdila celo sova, ki je nismo prav nič radi poslušali, ko nam je ponoči skovikala pod okni. Skušali smo jo sicer pregnati, pa ni šlo. Vedeli smo, da bomo to našo neljubo sosedo pregnali šele takrat, ko bomo jablano posekali.

Takih dreves, ki so že čakala smrti, je bilo pri nas precej, zato smo otroci spoštovali očetovo skrb za mlada drevesa. Ta pa so v resnici lepo uspevala in jih je bilo res veselje pogledati, posebno tista, ki so spomladi že cvetela in nam jeseni poklanjala prve plodove.

Skrb za drevesa pa ni bila samo v tem, da smo jih okopavali, zalivali, privezovali in obrezovali, jeseni pa ovijali s slamo in belili proti zajcem. Velik del skrbi je ležal tudi na

nas otrocih, ki smo pasli živino. Morali smo paziti na to, da niso živali glodale mlade drevesne skorje ali pa obgrizovale vejevja, kar so zlasti muhaste krave zelo rade delale.

Priznati moram, da mi paša tudi drugače ni preveč prijala. Že, lepo je bilo pasti jeseni po travnikih, ko živine ni bilo treba vračati od njiv, ker so bili pridelki že pospravljeni, in niti od drevja, ki je že izgubljalo listje. Toda spomladi, ko smo pasli po sadovnjakih in med razori, je bila paša večkrat prava muka. Takrat ni bilo mogoče kuriti ognjev, kakor smo jih jeseni, ko smo pekli koruzo, kostanj in krompir, tudi se ni bilo mogoče zamikati v knjige, ki so mene tolikanj vabile. Treba je bilo z budnim očesom paziti na živino, da ni delala škode.

In zgodilo se je celo tako, da si lahko še tako pazil, pa ti jo je vendar krava ucvrla v zelnik, deteljo ali koruzo, ali pa ti je teliček oglodal drevesce.

Tudi je bila paša sitna reč zato, ker smo morali zgodaj vstajati. Bilo je v navadi, da smo morali otroci napasti živino, še preden smo odšli v šolo. Časa torej ni bilo dovolj, zato smo morali vstajati že ob petih ali pa še prej in goniti na pašo.

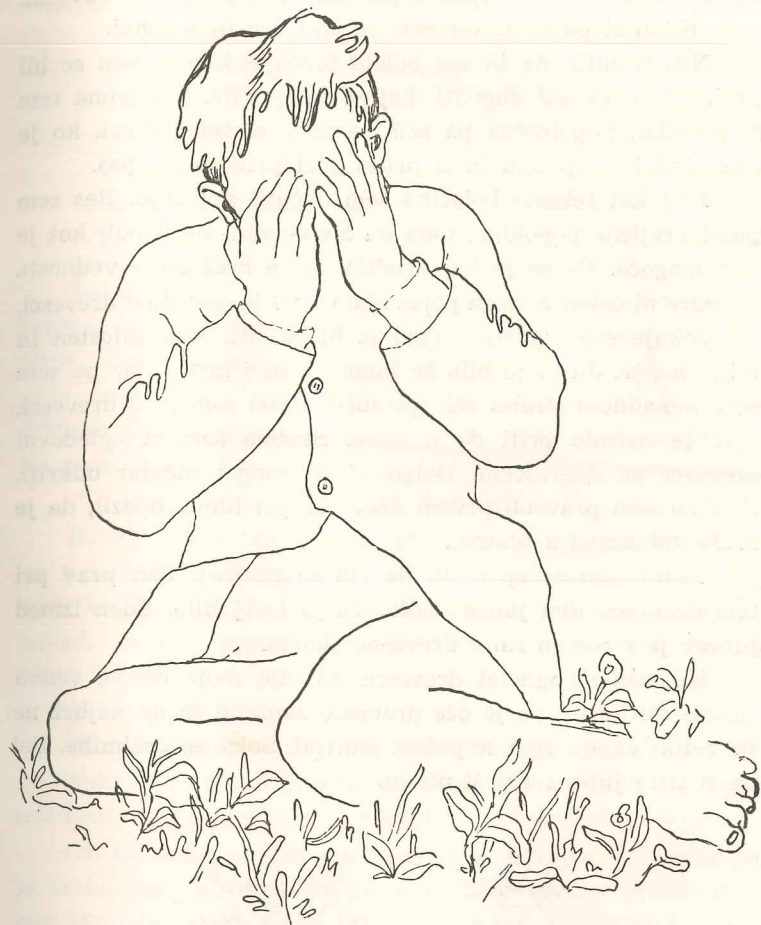
Kako hudo je bilo, kadar sem kot pastirček zaslišal na svisli, kjer smo poleti spali vsi fantje pri hiši:

»Jakec, zbudi se, na pašo!«

Vzdihoval sem in tarnal, večkrat se tudi nalašč nisem hotel prebuditi, pa kaj je pomagalo. Nič, vstati je bilo treba, kajti oče je že spuščal živino iz hleva.

Tisto jutro me je poklical oče še pred navadno uro. Sam je moral vstati že mnogo prej, kajti pričela se je košnja. Sicer pa je vstajal pred nami vsako jutro in njegova prva pot je bila v sadovnjak.

Le s težavo me je prebudil. Jutro je bilo mrzlo in tresel sem se, ko sem plezal po lestvi iz svisli. Bil sem še ves v nočnih sanjah, nikogar nisem videl okrog sebe. Komaj sem se prebujal in stopal v resničnost dneva.

Na zadnjem klinu lestve sem že stal, ko me je nenadoma zagrabila ledeno mrzla roka. »Kako si včeraj pasel!«

Bil je oče, ki me je dvignil z lestve, si me položil čez kolena in me pričel tepsti s pasom, ki si ga je bil odvezal.

»Kako si pasel, ti rečem!« je vpil oče in udrihal.

Nisem čutil, da bi me bolelo tepenje, komaj sem se bil prebudil in skušal dognati, kaj se je zgodilo. Polagoma sem se zavedal, popolnoma pa sem se zavedel šele takrat, ko je oče končal s tepežem in si pričel spet privezovati pas.

Bolj kot telesno bolečino sem občutil notranjo. Res sem pasel prejšnje popoldne, toda na živino sem pazil bolj kot je bilo mogoče. Če se je kaj zgodilo, se je brez moje vednosti.

Oče ni čakal mojega pojasnila. Odšel je spet med drevesci.

Jokaje sem spustil živino iz hleva. Bil sem žalosten in zeblo me je. Jutro je bilo že samo po sebi mrzlo, jaz pa sem se v nenadnem strahu celo pomočil. Pasel sem med drevesci, kjer je moralo priti do nesreče. Skrbno sem si ogledoval drevesce za drevescem. Dolgo nisem mogel ničesar odkriti. Končno sem prav ob prvem drevescu pri hlevu opazil, da je sveže zamazano z blatom.

Tedaj sem se spomnil, da sta se prejšnji dan prav pri tem drevescu dva junca bodla. To je torej bilo. Eden izmed juncev je z rogom ranil drevesno skorjo.

Ko sem si ogledal drevesce, so bile moje oči še vedno solzne. Ob misli, da je oče drevesce zamazal in da najbrž ne bo velike škode, sem se počasi umirjal. Solze so usahnihe. Pel pa si tisto jutro na paši nisem.

Junčka

ČEPRAV MI je živina prizadejala na paši marsikatero bridko, sem jo imel vendar zelo rad. Bil sem pač kmečki otrok, kmečkim otrokom pa je ljubezen do živine vrojena prav tako kakor ljubezen do zemlje. Lepa živina je ponos vsakega kmeta in tega ponosa smo se navzeli tudi mi otroci. Na paši smo se kaj radi postavljali:

»Ti, naša živina pa je lepša kot vaša.«

Beseda »naša« smo vedno poudarjali, tudi jaz. Včasih je bil v tem resničen ponos in zavest, včasih pa samo nagajivost, ki pa tudi ni bila daleč od resnice. Saj smo otroci po navadi na glas ponavljali tisto, kar so se starši doma po tihem menili.

A kje je že to!

Predaleč, da bi se dalo vse obnoviti v spominu in popisati.

Nekaj pa vam naj vendarle razkrijem iz tistih let moje mladosti.

Otroci smo o živini govorili, da je »naša«, v resnici pa je vsakdo bolj ali manj mislil, da je očetova, kar je bilo tudi res. Meni pa je od vsega začetka rojilo po glavi, da bi imel svojo živino. Predmet mojih sanj sta bila dva sosedova junčka, o katerih so ljudje v vasi govorili, da bosta zelo lep par. Mislili so s tem par volov, ki bosta lepa in močna, kot ju malokdo premore v vasi.

In res sta bila lepa. Kadar je sosedov Lojzek dejal: »Naša živina je pa lepša kot vaša,« mu nisem mogel nikoli oporekati. Zaželel sem si, da bi bila ta dva junčka ne »naša«, ampak moja, resnično moja.

Ta sen je bil nekoliko bližji, ko se je razvedelo, da misli sosed junčka prodati. Prodati, ne podariti, za to pa je bil potreben tistemu, ki bi ju hotel dobiti, denar. A kje naj bi prišel do denarja jaz? Če bi oče imel denar in bi kupil junčka, bi bila »naša«, to se pravi njegova, ne pa moja. Da bi mi podaril denar kak stric? Tudi to ne. Stric ti podari dinar ali dva, ne pa tisočaka!

Zadnji čas se je pogosto oglašal pri nas moj boter Matej. A tudi ta mi je stisnil le kak dinar. O, ti sanje nesrečne!

Nekega dne pa je boter spet prišel k nam. Kot po navadi sta z očetom odšla v klet, kjer sta pila in se pogovarjala. Smukal sem se okrog njiju, čeprav sem imel živino na paši.

Kdaj pa kdaj me je oče opozoril:

»Ti, na živino glej!«

Takrat sem vedno hitro stekel k živini in jo vračal skupaj, da bi mogel spet v klet.

V začetku sta se oče in boter pametno menila o letini, davkih in drugih tegobah. Toda počasi jima je vino zlezlo v glavo. Ko sem spet prišel od živine k njima, sem začuden obstal med vrati. Boter in oče, oba sta bila pošteno natreškana in boter se je tako raznežil, da je objemal in poljuboval mojega očeta, vmes pa govoril:

»Tako ti povem, da sva samo še midva poštenjaka na svetu. Samo tebe še imam rad. Zato pa bova skupaj držala. Vidiš, dragi, v hranilnici imam osem jurjev, da, da. Vidiš, jaz imam svojega Jurčka, ti pa Jakca — hej, Jakec, pridi sem! — vidiš, vsakemu polovico. Jurčku pol, tvojemu Jakcu pol...«

In še je govoril, mene pa je kar odneslo od njiju. Kaj je bilo? Nenadoma se je zasukalo kolo moje sreče! Boter je

rekel, da mi bo dal polovico denarja, ki ga ima v hranilnici, in jaz bom lahko kupil junčka...

Kot blisk je šlo skozi moje možgane, ko sem tekel. In kam me je neslo? Naravnost k sosedovemu Lojzku, ki je prav tako kot jaz pasel živino. Kar planil sem nanj.

»Ti, Lojzek, za koliko pa bo vaš oče prodal junčke?«

»Kaj?« me je začudeno vprašal Lojzek. Moral sem biti nenavadno smešen, ko sem ga tako hlastno vpraševal.

»Za koliko bo vaš oče prodal junčka?« sem spet zaklical.

»Ne vem. Menda za štiri jurje. Pa kaj sprašuješ?«

Njegovega »pa kaj sprašuješ?« že nisem več slišal. Stekel sem domov, naravnost v klet, naravnost k botru.

»Boter, boter, kdaj mi boste dali tisočake?« sem ga vprašal ves zasopel.

Boter je bil zlezel čisto v dve gube, oče zraven njega pa tudi. Prvi se je sedaj zdramil oče.

»K živini, fant!« je ostro opomnil.

Jaz pa se nisem dal odgnati. Očetove besede so mi sicer vzele nekaj poguma, vendar sem ponovil:

»Boter, kdaj mi boste dali tisočake?«

Sedaj se je predramil tudi boter. Obrnil se je k očetu in zmedeno zajeceljal:

»Fant je žejen. Daj mu piti. Na, pij, pij Jakec!«

Grabil je po kozarcu in ga prevrnil. Hkrati pa se je zvrnil s stola tudi sam.

Stal sem kakor okamenel. Torej ni res? Boter je pijan. Pa ni morda tistega govoril samo zaradi vina, ki mu je zlezlo v glavo?

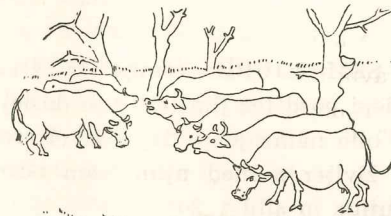
Bolj in bolj se mi je začela svitati prežalostna resnica, da mi boter, ki mi je le s težko dušo podaril kak dinar, kadar sem mu v očetovem imenu prinesel steklenico vina, ne bo dal tisočakov. Še sem nekoliko upal, toda ko sem gledal pijanega botra, ki se ni mogel niti z očetovo pomočjo pobrati s tal, je splahnel še zadnji up.

Sicer pa me je v resničnost priklicala sestra Mara. Prihitela je od nekod s polja in me pričela klicati:

»Jakec, Jakec, poglej, kje je živina! To bodo ata hudi!...«

Živina se mi je razgubila daleč v polje in bila je sreča, da je oče ni opazil. Imel je dovolj opravka s pijanim botrom.

Pa junčka? Sosed ju je prodal na prvem sejmu in ju nisem nikoli več videl.

Zapravljena ura

ČEPRAV SEM LJUBIL zemljo in živino in mlade jablane in naš lepi gozd ter jim tudi vse doslej ohranil svojo ljubezen, mi ni bilo namenjeno, da bi živel sredi njih. Pravzaprav sem se življenju med njimi sam odrekel, ker sem preveč ljubil knjige in silil v šolo.

Želja, da bi iz osnovne šole odšel v mestne šole, se mi je porodila v drugem razredu. Bilo je nekoč, ko nam je učiteljica, bila je prav tista gospodična iz Ljubljane, razlagala o Franu Levstiku. Govorila je o tem, kako je mali Franček zapustil domačo vas in živino na paši ter odšel v mestne šole, kjer se je pridno učil, tako pridno, da je pozneje tudi sam pričel pisati knjige. In kaj je vse napisal! Poleg Martina Krpana še mnogo lepih pravljic in pripovedk. In pošten mož je bil, tak, da mu ga ni bilo para na Slovenskem v tistem času...

Ob tem pripovedovanju me je nenadoma tako prevzelo, da sem se dvignil v klopi in glasno zaklical po razredu:

»Tudi jaz bom šel v šole in bom...«

Gospodična se je nasmehnila in rekla:

»Lahko, Jakec, samo potem se boš moral še bolj pridno učiti kot sedaj.«

»Bom, bom,« sem navdušeno obljubil.

Več mi pa gospodična ni dejala. Tako nenadne želje se pač pogosto porajajo v malih glavicah, tako si je najbrž

mislila. Zato je do kraja pripovedovala o Levstikovem življenju in delu. Tudi pozneje mi ni tega nikoli več omenila. Prav tako sem molčal jaz.

Toda v mojem srcu je rasla želja po šolanju naprej. Rasla je in me bolela, kajti pri nas ni bilo denarja za šole, in kazalo je, da bo moja želja po šolanju ostala prav tako neuresničena kot sanje o junčkih.

Vendar mi je bila sedaj sreča bolj mila. Prišla je zelo nenavadno. Nekoč, ko smo imeli že drugo gospodično, je prišla v šolo sestra Mara.

Potrkala je na vrata in rekla:

»Prosim, gospodična, ali lahko gre Jakec domov? Stric so prišli iz Ljubljane in v šolo ga hočejo dati.«

Seveda me je gospodična rada pustila. Tudi ona je bila vedno prav dobra z mano. Pozneje me je pripravljala na sprejemni izpit za gimnazijo in mama ji je zato poslala lepega petelinčka, ker ji ni mogla plačati z denarjem.

Moj nenadni odhod iz šole pa je bil združen z veliko težavo. Že tako me je močno vznemirilo Marino sporočilo, pod klopjo pa me je vznemirjalo nekaj drugega. Tam je tičala velika stenska ura, ki sem jo zjutraj »kupil« od svojega součenca Jožeta in jo nameraval po šoli skrivaj odnesti domov. Dal sem mu zanjo prav lep nožiček, toda tudi ura je bila videti še prav imenitna.

Kaj z uro? mi je zabrnelo po glavi, ko sem spravljaj knjige v cekar. Cekar je bil premajhen, ura prevelika, da bi jo skrtil. Bilo bi prav smešno, če bi jo pokazal pred vsem razredom, a tudi kupčija je bila v šoli prepovedana.

Končno sem jo le izvozil. Hitro sem se sklonil pod klop in zbasal uro pod suknjič. Le nekaj součencev se je nasmihalo, ker so opazili mojo zadrego.

Gospodična ni nič opazila.

Plaho sem odštorkljaj med šolskimi klopi proti vratom in skoraj bi bil pozabil pozdraviti gospodično. Mislil sem pač na uro, ki sem jo stiskal pod suknjičem. Niti strica in

ljubljskih šol se nisem takrat spomnil, niti Mare, ki me je čakala med vrati.

Bil sem neizmerno srečen, ko sem z Maro stopal proti domu. Tudi sedaj sem stiskal uro k sebi, toda Mara jo je že opazila:

»Kje pa si to spet staknil. Doma ne smejo videti ure,« me je opomnila.

Ne samo, da je ne bi smeli videti, tudi smešno bi bilo, če bi stopil pred strica s staro stensko uro. Toda sedaj nisem bil več v taki zadregi. Tik pred domom sem lahko vtaknil uro v votlo vrbo, ki jih je bilo precej ob grapi za hišo.

Stric je pokazal veliko zanimanje zame. Napravila sva najprej malo skušnjo, če dovolj znam za gimnazijo, potem pa me je spraševal še druge stvari. Sicer pa njegov obisk ni trajal dolgo. Popoldne je odšel na vlak, pred odhodom pa je še naročil mami, kaj vse mi naj pripravi, ko odidem jeseni v Ljubljano.

Stric je odšel, mene pa je čakala še moja ura in z njo sem delil vso svojo srečo. Domači so bili preveč zaposleni s pogovorom o mojem šolanju, da bi mogli meni samemu posvečati pozornost. Tem večjo pozornost sem posvečal jaz uri. Od vseh strani sem jo ogledoval, zdela se mi je nenavadno čudovita. Saj je še nikoli nisem imel v rokah. Res je visela tudi v naši hiši ob peči lepa stenska ura, toda te se nisem upal dotikati.

Ta pa je bila moja in skušal sem ji prodreti do zadnjih skrivnosti. Pred mano so se kopičila vedno nova kolesca in vzmeti. Prenehal sem, ko že ni bilo več kaj razdirati. Ni bilo več ure, pred mano so bila samo kolesca, večja in manjša, debelejša in tanjša.

Tedaj sem se tudi zavedel, da sem uro razdril in da je ne znam več sestaviti. Vso sem jo razdril, vso pregledal, sedaj pa je nenadoma izgubila vso svojo privlačnost, vso zanimivost. Ostal je kup ropotije, poleg katere je žalostno samevala lepo poslikana številčnica.

Je bilo to prav? Ni bilo. Sedaj, ko ni bilo več ure, sem pričel razmišljati o svoji kupčiji. Čigava je bila ura? Jožetova? Kaj pa, če jo je ukradel? Kaj bodo rekli domači? Morda je bila še prav dobra ura in bi morala sedaj tiktakati v njihovi hiši, morda je bila potrebna le malenkostnega popravila.

Te ure sem se pogosto spominjal v ljubljanskih šolskih klopeh. Nekoč, ko sem prišel na počitnice, me je ustavil Jože:

»Ti, kaj pa tista ura?« me je vprašal. »Se je še spominjaš?«

»O, še!« sem mu odvrnil vzradoščeno.

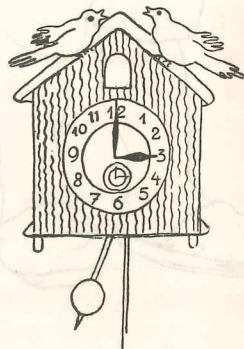
Jože pa se je nasmejalo:

»Sedaj je tako vseeno. Ura je bila ukradena. Še tisto jutro, ko sva sklenila kupčijo, je visela v domači hiši. Jaz pa sem jo snel in odnesel. Strašno so me nabili doma.«

Skušal sem se nasmehnuti, pa mi ni šlo. Tako je torej bilo. Moj odhod v ljubljanske šole je bil pravzaprav zelo žalosten, ker se je pričel z ukradeno uro.

Ta ura pa mi je postala simbol. Kadar se spomnim nanjo, mi vselej pride v misel tudi ura časa. Tista ura, ki se deli na minute in sekunde. Koliko takih ur sem doslej napravil! Morda je tudi to moje pisanje le nekaj zapravljenih ur časa?

Pa ne! V teh listih je resnica in resnica je več vredna od lepega pisanja.

KAZALO

Prve hlače	7
Zlomljena noga	11
Igrače	16
Šola	23
Drevesce	27
Dinar	33
Krivica	39
Zapravljena ura	48

JOŽE ŠMIT

KAJ NAM JE POPISAL JAKEC

ILUSTRIRALA IN OPREMILA
CITA POTOKAR — IZDALA
MLADINSKA KNJIGA — ZA
ZALOŽBO IVAN POTRČ —
TISKALA TISKARNA LJUD-
SKE PRAVICE V LJUBLJANI